

Poštnina plačana v gotovini.

VERSKI LIST ZA MLADINO

Leto I.

1931.

Štev. 9.

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

V Španiji divja boj proti Kristusu.

Otroci! Dan za dnem prihajajo od vsepovsod žalostne vesti, kako hočejo uničiti satanski ljudje našo sveto vero. Mehika je vsa napojena s krvjo mučencev. Z grozo v srcu ste že marsikaj čuli o strahotnem preganjanju kristjanov v Rusiji. Kristusovi sovražniki tam naravnost divjajo in njih besnenje je vsak dan strašnejše. Zdi se, kot da je prišel sam Lucifer iz pekla v Rusijo na počitnice.

Ker bo ena izmed prihodnjih števil »Lučke« posvečena samo ubogi Rusiji, zato vam danes ne bom tamkajšnjih razmer nič razlagal. Prosim vas samo eno: molite vsak dan večkrat vzdihljaj: »Odrešenik sveta, reši Rusijo!«

Letos pa je vzplamtel boj zoper Kristusa tudi v Španiji. S posebno slastjo so planili zlobni brezverci po redovnikih in jim požgali celo vrsto samostanov in cerkva. Pri tem je Gospod pokazal, da ne pusti zasramovati svoje nebeške Matere.

V neki karmeličanski cerkvi je podivjana množica razbila na drobne kosce kip Matere božje. Eden izmed hudodelcev dviga glavo prečiste Device z namenom, da jo trešči ob tla;

toda nesrečnež naenkrat obstoji, široko razpre svoje oči, krik smrtne groze se mu izvije iz prsi, zgrudi se in umrje.

Otroci! Pomagajte z vašo molitvijo, da bodo preganjalci kristjanov v Španiji spoznali svojo krivico. Otroško molitev v nebesih zelo upoštevajo in jo radi uslišijo.

Marija se jim je prikazala.

Bilo je v Tarralbi de Aragon. Otroci se igrajo na trgu pred cerkvijo. Med igro pogleda neki deček skozi špranjo cerkvenih vrat in zagleda lepo, črno oblečeno gospo, ki drži v rokah rožni venec in knjigo. Takoj pokliče še ostale otroke in vsi zapazijo isto. Dogodek povedo svoji učiteljici. Prišli so odrasli ljudje, odprli cerkev in vse natančno preiskali, pa niso ničesar našli. Otroci pa so ves ta čas videli črnooblečeno gospo, ki je stala na evangelijski strani velikega oltarja. Učiteljica je slišala, kako so otroci med seboj šepetali: »Poglej, taka je kot žalostna Mati božja v stranskem oltarju!« Učiteljica pravi tedaj otrokom: »Vprašajte prikazen, kaj da želi.« Dvanajstletna deklica Jožefa Puertola jo vpraša in dobi odgovor: »Želim, da ne mučite mojega Sina!«

Te besede nebeške Matere so dobri ljudje, ki so se v trumah zbrali v cerkvi, takole razlagali: Ko je v Španiji izbruhnul prevrat, so podivjani občani tudi v tarralski občinski hiši razbili dvoje križev. — Ganjeni radi Marijine mile tožbe so prinesli ljudje oskrunjena križa in so ju položili prikazni pred noge. — Jožefa je rekla: »Tu imaš svojega Sina!« Marija ji odgovori: »Pustite ga tu!«

»Želim, da ne mučite mojega Sina!« ta prošnja velja tudi nam. Zakaj tudi v Jugoslaviji raste nevera. Koliko ljudi je, ki ob nedeljah in zapovedanih praznikih ne hodijo k sv. maši, ne prejmejo svetih zakramentov v veliko-nočnem času, nedeljo oskrunjajo s hlapčevskimi opravili, prebirajo slabe knjige in časopise, sramote sv. vero in se valjajo v blatu nečistosti. Vsi ti mučijo Jezusa.

Zato pa vi, ljubi moji »Lučkarji«, z Jezusom lepo ravnajte. Vsak dan ga obiščite in se ljubeznivo z njim pogovorite. Premagajte se zjutraj, pa prej vstanite in pojdite k sv. maši. Prejmite Jezusa v sv. obhajilu kar se da pogosto. Bodite Jezusovi apostoli! Skrbite, da bodo tudi drugi otroci z Jezusom lepo ravnali. Posebno s siromaki in ubožki bodite kar se da dobri. Kar njim storite, storite samemu Jezusu. Pa Jezusove dneve vestno držite!

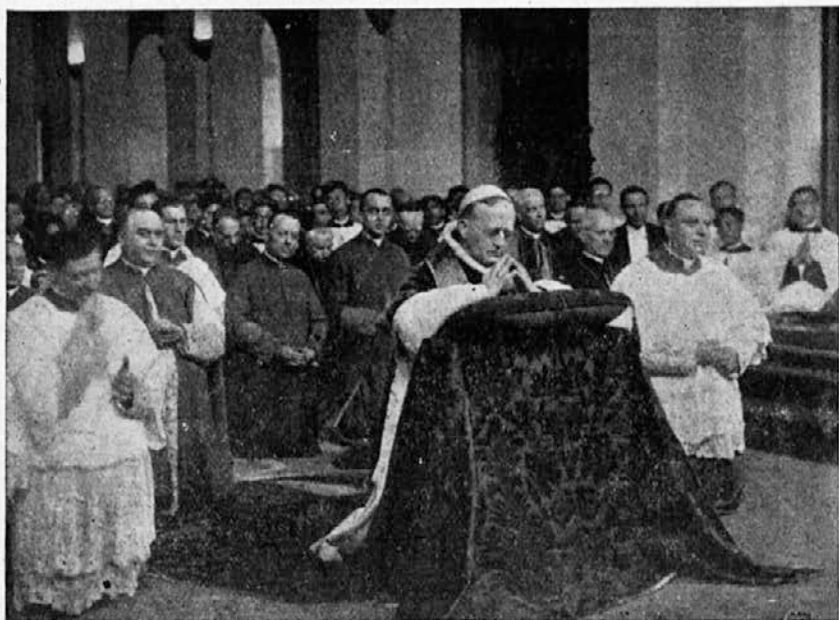
Gangljiva je Marijina prošnja: »Pustite ga tu!« Hotela je s tem reči: Ne prepodite Jezusa iz Španije!

Tudi nam tako kliče: »Pustite Jezusa v Jugoslaviji! Brezbožneži ga hočejo prepoditi. Otroci, nikar jim tega ne pustite!«

Že slišim, kako molijo vsi »Lučkarji« pobožno z menoj:

»Marija, ljuba nebeška Mati! Mi nočemo, da bi naša vera pešala. Postati hočemo mali svetniki! Biti hočemo apostoli tvojega in našega Jezusa! Pomagaj nam, nebeška Gospa, da bomo svoj sklep tudi izpolnili.«

Že vidim, kako se nebeška Mati sklanja k vam in vam govori: »Hvala vam, ljubljenci moji! Naj vas Jezus blagoslovi!«

Sv. oče Pij XI. moli.

Otroci! Sveti oče trpi!

7. junija je sprejel sveti oče rimske prvoobhajančke. Z lilijami in drugimi cveticami okrašeni so poljubili sv. očetu roko in mu prisegli zvestobo. Papež Pij XI. je velik učenjak, pa tudi velik prijatelj otrok. Ko bi ga le slišali, kako ljubko

je govoril srečnim dečkom in deklicam. Spodbujal jih je, naj postanejo mali svetniki. Njegove oči so sijale v veliki sreči, ko je govoril. Naenkrat pa je postal žalosten in je prosil otroke, naj molijo zanj. Zakaj neki? Dejal je, da mora njegovo srce veliko trpeti, ker divja skoro na vseh delih zemlje boj proti sv. veri. Ko je sv. oče končal svoj prelepi govor, je dal otrokom svoj apostolski blagoslov.

Otroci! Sveti oče trpil! Vi mu morete lajšati njegovo trpljenje, če zanj molite. Darujte ljubemu Jezusu vse vaše molitve in vsa zatajevanja v mesecu septembru za sv. očeta Pija XI.

Franjo Neubauer:

Molitev za mamo.

Rókice nežne, nedolžne
sklepa ljubeči otrok,
srčno molitev poslušá
zvesto visoki obòk.

Bogec predobri v višavi
te bo molitve vesel
in bo nad mamico róke
milosti polne razpel.

Angelček sam nasmehljá se
sládko, prijazno z nebá,
pravi, da prošnjo iskreno
nesel bo sam do Bogá.

Zlétel nazaj bo na zémľjo,
angel, poslanec Njegóv,
mami sebój bo prinesel
rajskih nešteto daróv.

Otroški misijon v Studenicah.

Premislite, v Studenicah pri Poljčanah so imeli otroci misijon! Trajal je 2 dni. Gosp. urednik »Lučke« je prišel iz Ljubljane in je imel 16. julija zjutraj prvi govor in nato sv. mašo. Popoldne ob dveh je bil drugi govor in nato sv. spoved. Naslednje jutro je bil med sv. mašo zadnji govor in otroci so prejeli skupno sv. obhajilo.

Vsi mali junaki in male junakinje iz Studeniške fare so se udeležili tega lepega misijona z veliko vnemo. Ko bi jih videli, kako so bili vsi zadovoljni in veseli in kako pozorno so poslušali govore!

Ker je bil 16. julij praznik Karmelske Matere božje, je urednik vse otroke sprejel v karmelsko bratovščino. Vsakokrat so otroci zapeli tudi kako lepo Marijino pesem.

Ob tej priliki je g. urednik pregledal tudi »Jezusove dneve« studeniških otrok. Razveselil se je, ko je videl, kako

natančni in vestni so bili nekateri, pri drugih je pa z glavo zmigal, ker ni bilo vse tako, kot bi moralo biti. Vendar so mu pa vsi otroci obljubili, da se bodo zaradi Jezusa zatajili in premagali ter natančno držali »Jezusove dneve«. Zaradi tega je g. urednik dal vsem podobice in sladkorčke; obljubil je, da pride kmalu zopet, da ugotovi, koliko so otroci napredovali v ljubezni do Jezusa.

Dva otroška tabora.

V ribniški dekaniji sta bila pretekli teden dva otroška tabora.

Prvi je bil pri Novi Štifti 23. avgusta. Zbralo se je tam čez 600 otrok iz Ribnice, Sodražice, Dolenje vasi in vse okolice. Prišel je tja tudi urednik »Lučke«, ki je imel ob ½3. uri govor in pete litanije Matere božje, nato pa zopet kratek govor kot spomin na 700letnico smrti sv. Antona. Ko bi ne bilo vreme tako nagajalo, bi prišlo v Novo Štifo čez tisoč otrok, tako je pa mnoge preplašil dež. Po cerkveni slovesnosti so se otroci zatekli v župnišče in v gostilno na majhno okrepčilo, potem pa so odšli domov veseli in zadovoljni, saj so nesli s seboj Jezusov in Marijin sladki blagoslov.

Drugi tabor pa je bil na Rašici v nedeljo 30. avgusta. Zbralo se je okrog cerkvice sv. Andreja 700 otrok iz župnij Velike Lašče, Škocijan, Rob, Dobrépolje in Turjak. Ob 3. uri je imel g. urednik »Lučke« govor kar na prostem pred cerkvijo. Prosil je otroke naj se oklepajo s celim srcem evharističnega Jezusa in prečišče Device, da bodo mogli premagati strašne nevarnosti, ki jim groze v teh dneh od vseh strani s pogubo. Otroci so zvesto poslušali vsako besedo. Po govoru je bila procesija s kipom Matere božje, ki so ga nosili štirje dečki. Med procesijo so peli otroci lavretanske litanije. Ob cesti so stali mlaji in en slavolok. Raz stolp je vihrala zastava, cerkvica pa je bila vsa preprežena z zelenjem. — Najzanimivejši del tabora pa je bil gotovo nastop dečkov in deklic. Kakor nad vse ljubeznivi mali pridigarji so se otroci vrstili na pridiznici pred cerkvijo ter govorili in deklamirali tako srčno in junaško, da so jim ostali navdušeno poskalki. — Zborovanje je zaključil g. urednik »Lučke«, ki je otroke spodbujal k apostolskemu delu, k natančni rabi »Jezusovih dni«, pa k zvestobi Jezusu do konca. — Končano pa je bilo zborovanje z malinovcem in štrucami. Dušno in telesno okrepčani so odžvrgoleli otroci na vse strani.

Sv. Frančišek sprejme rane.

(Za praznik 17. septembra.)

Leta 1224. je prišel sv. Frančišek na goro Verno, kjer je, popolnoma ločen od sveta, premišljeval Gospodovo trpljenje.

14. septembra na praznik povišanja sv. križa zjutraj je klečal pred svojo celico in je molil: »Gospod Jezus, prosim te, dodeli mi dve milosti preden umrjem. Prvo, da v svoji

duši in na svojem telesu kolikor mogoče čutim bolečine, ki si jih ti prestal v svojem bridkem trpljenju. In drugo, da bi moje srce kolikor mogoče občutilo tisto neizmerno ljubezen, ki je tebe nagnila, da si prostovoljno trpel za nas grešnike.«

Naenkrat se je zasvetila vsa gora, dasiravno je še noč pokrivala zemljo. Na obzorju se je prikazal na križ pribiti Jezus v podobi serafina s šestimi peroti; dve sta mu obsenčevali glavo, dve sta bili razprostrti v polet in dve sta pokrivali telo.

Precej časa je trajala ta prikazen. Ko pa je izginila, je zapustila v Frančiškovi duši veliko ljubezen do Boga, na njegovem telesu pa so se pokazali sledovi Kristusovih ran. Glave žebļjev so se poznale na notranji strani rok in na gornji strani nog. Na desni prsni strani se je pokazala rana, ki je bila krvavordeča in je iz nje pogosto tekla kri ter močila Frančiškovo obleko.

Dve leti, do svoje smrti, je nosil serafinski svetnik na svojem telesu znamenja Kristusovega trpljenja. Gospod ga je tako zelo odlikoval radi velike ljubezni do Boga in do bližnjega, ki je plamenela v njegovem srcu.

Apostoli, kje ste?

Šola se je zopet pričela. Zopet imate prilike dovolj, da širite med součenci našo »Lučko«. — »Lučka« je Jezusov listič, ker piše le o Jezusu. Postanite Jezusovi apostoli! Nesite listič v vsako hišo, kjer je kaj otrok! — Ob koncu leta bo dobil vsak goreč apostol majhno nagrado.

Kvišku zaspanci!

Nekateri »Lučkarji« so začeli zanemarjati Jezusove dneve. V začetku jih je bila samo gorečnost. Zdaj je pa ta gorečnost pričela pešati in pri nekaterih je sploh že umrla. Radi takih dečkov in deklic sem zelo žalosten, ker se ne znajo prav nič premagati radi Jezusa. Komaj zapazijo, da imajo »Jezusovi dnevi« v sebi tudi težavne strani, pa že odpovedo. To niso junaki, ampak strahopetci. — Torej: k v i š k u, z a s p a n c i!

Nasprotno pa poznam zopet drugo veliko armado otrok, ki vzamejo redno vsak večer v roke svinčnik in zaznamenujejo v »Jezusove dneve« križce in ničle. Pa križcev je vedno več. Najboljše znamenje pravega Jezusovega apostola je stanovitnost v sveti službi. Torej: Vstrajajte v dobrem tudi v naprej!

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

(Nadaljevanje.)

»Todle zadaj se nekaj skriva,« si misli sama zase; »gotovo mi pripravlja kakšno hudobijo, pa jo skriva s hlinjeno krotkostjo. Nikdar še ni bil tako ubogljiv; prvič se je pustil nabiti, ne da bi se ustavljal. Le kaj to pomeni? Prav nič ga ne razumem. Če bo tudi zanaprej tak, bo prava dobrotà, ker ga bom lahko tepla... in ker šiba novo mašo poje, ga bom naklestila prav pogostoma... Sicer pa...«

Drago je ves čas bral, teta pa je premišljevala, namesto da bi ga poslušala. Ko mu je utrujeni glas že začel pešati, ga prekine mirovni sodnik.

»Ali smem vstopiti, gospa Mišmaška? Ali sprejemate obiske?«

»Vas vedno, gospod sodnik. V čast si štejem, ako me obiščete. Drago, daj gospodu sodniku naslanjač!«

Drago se dvigne, pa se nehote kar zviije od bolečin in pri-tajeno vzklikne: »Ajs!«

»Kaj pa ti je vendar prijateljček? Saj komaj hodiš, kakor bi te nekaj bolelo?« ga vpraša sodnik.

Mišmaška postane rdeča kakor kuhan rak, se nemirno presede v svojem naslanjaču in reče Dragotu, naj se požuri ter potem odide.

Toda Drago še ni dosegel tako visoke stopnje krotkosti in popolne ljubezni, kakršno mu je pridigala Julka, zato je bil še prav zadovoljen, da se mu je ponudila prilika, ko more sodniku potožiti o grdem ravnanju svoje tete.

Drago: »Kaj me ne bi bolelo, gospod sodnik, ko me je pa teta tako pretepla s palico, ki jo vidite zraven nje, da sem ves črn!«

»Gospa Mišmaška!« vzklikne sodnik strogo.

Mišmaška: »Ne poslušajte ga, gospod sodnik, ne verjemi-te mu! Laže kot pes teče.«

Drago: »Teta, sami dobro veste, da ne lažem in da ste me res pretepli, kakor sem povedal. Tako zelo res je, da mi je morala Metka napraviti obliž iz sveče. Ali hočete, da vam še ona pove? Uboga Metka se je zraven jokala.«

»Gospa Mišmaška,« začne zopet sodnik, »veste, da grdo ravnanje prepoveduje zakon in da se izpostavljate...«

Mišmaška: »Pomirite se, gospod sodnik! Res sem ga nabila, to pa zato, ker je hotel davi zažgati hišo. Saj ne veste, kakšen je ta poba! Hudoben, togoten, lažniv, len, trmast... skratka vseh lumparij poln!«

Sodnik: »Ali mislite, da ga pa smete zato tako hudo pretepati, da se komaj pregiblje? Pazite se, gospa Mišmaška, tudi od drugih strani sem že slišal nekaj čudnih reči, in če se bodo pritožbe ponavljale, bom moral izvajati posledice.«

Gospa Mišmaška je bila v škripih, Drago pa je slavil zmago! Blaga čuvstva so mu že izpuhtela in napravil je strašen sklep: Zanalašč bom dražil teto in jo tako togotil, da me bo še pretepala, potem bom pa z Metkino pomočjo poslal k sodniku priče, da jo tožijo.

»Od tega ne bom nič bolj bolan,« si misli Drago, »saj bom imel hlače podložene s ščiti rajnega strica, njo bodo pa pozvali sodniki, jo sodili in obsodili. Če bi jo hoteli obsoditi, da bi bila tepena kakor jaz, kako bi bil jaz vesel, joj, kako bi bil vesel!... Kaj pa Julka? Kaj mi poreče ona? Kaj si bo mislila?... Eh, kaj! Obljubil sem ji, da ne bom nasproti teti predrzen, da se ji ne bom upiral, nisem ji pa obljubil, da si ne bom prizadeval, teto poboljšati! Če hoče teta mene mučiti, češ, da me hoče poboljšati, si tudi lahko misli, da moram jaz njo poboljšati, ki je stokrat bolj hudobna ko jaz!«

(Dalje prih.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Popis slovesnosti prvega sv. obhajila z današnjo številko zaključujemo. Nagrado dobe sledeči: Kustrevc Franc (Sostro), Kranjc Marica (Ljubljana), Princel Frančiška (Breg), Jeza Maks (Sp. Hajdina), Marzel Rezika (Maribor), Katrica Tifengraber (Lichtenturn), Friedrich Margareta (Celje), Bertoncelj Mira (Kovor), Lizika Černe (Ješenca), Marinka Paradiž (Kočevje). — Kranjc Marica in Katrica Tifengraber naj prijeta po nagrade v frančiškanski samostan (na porto).

Najlepši dan mojega življenja.

Krasen je pogled v naravo, ki jo boža solnce s svojimi toplimi žarki. Posebno ob pomladnih jutrih, ko vzhaja solnce in zablesti na tisoče rosnih kapljic, da se nam vsa pokrajina dozdeva posuta z bleščečimi diamanti. Solnčni žarki prepode vse oblake in pokaže se krasota sinjega neba. Po kristalno-čistem ozračju veselo letajo ptičice in njih žvrgolenje odmeva po cvetočem gaju. Po travnikih in livadah se prebujajo dre-majoče cvetlice in v lahnem vetriču valove plodonosna žitna polja.

Če opazujem lepoto solnčnega jutra, se mi nehote vzbujajo spomin na najlepši dan mojega življenja, ko me je ogrelo solnce neskajnega veselja.

Lepši od pomladnega jutra je bil dan mojega prvega sve-tega obhajila. Prvič je prišlo božje Solnce v moje srce in ga ogrelo z žarki svoje milosti. S čuvstvi nepopisnega veselja sem se bližala prvič mizi Gospodovi. Zakaj bi se pač ne veselila? Vse okrog mene je bilo izredno lepo in praznično. V belih oblekah z vencu na glavi smo se zbrale vse prvo-obhajanke v šoli. Odtod smo šle v sprevodu pod vodstvom g. kateheta v cerkev. Oči vse zbrane množice, posebno lju-bečih staršev, so bile obrnjene v nas, ko smo z gorečo svečo v roki ponavljale krstno obljubo. Pričela se je daritev svete maše. Mogočni glasovi zvonov so oznanjali v širni svet, da se srca tu zbranih tope v blaženi sreči, katere hrupni svet ne more umeti. Z donenjem orgel so pela naša srca slavospev Jezusu, po katerem so tako željno hrepnela. Z navdušenimi

besedami so nam g. Ivan Lenart še enkrat razložili srečo in pomen tega svetega trenutka.

Sprejele smo nebeškega ženina, Kralja nebes in zemlje, ki se je ponižal v naša srca ter jih osrečil s svojo milostjo. Z radostjo sem se mu zahvaljevala in mu darovala vse, tudi svoje srce. Z otroško vdanostjo sem ga prosila, naj ostane vedno pri meni in me sprejme za svojo nevesto.

Po končanem opravilu smo se odzvali povabilu Pušnikove gospe, ki nas je povabila na zajutrak. Ko smo se okrepčale, smo morale dati duška svojem veselju. Pesem za pesmijo je donela iz mladih otroških grl, dokler nas niso začeli starši klicati domov. Radostno so me pozdravili doma. V ljubeznivem oskrbju staršev in sester je prehitro minil dan, katerega srečo ni mogoče primerno opisati, ampak le občutiti.

Da, to je bil dan, ki mi ga je pripravil Gospod, ko se je ponižal prvič k svoji stvari. To je sreča, to je dan, ki mi bo ostal v spominu vedno kot najlepši dan mojega življenja.

Marzel Rezika, učenka IV. r. mešč. šole
šolskih sester, Maribor.

Moj najlepši dan.

Moj najlepši dan je bil takrat, ko je prišel Jezus prvič v moje srce. Pričakovala sem ga že prav težko. Ko smo se v šolskem razredu zbrale v pare, so nas prišli prečastiti gospod iskat. Šle smo v kapelo s prižganimi svečami. Ko smo šle po stopnicah, so stale ob zidu v vrsti deklice iz meščanske šole. Ko smo prišle v kapelo, smo se kar začudile, kako je kapela okrašena. Klopi, kjer smo sedele, so bile pregrnjene z belimi prtji in oვენčane s cvetjem. Med sv. mašo so nam prečastiti povedali zgodbico o pridnem dečku. Prosili so nas, naj molimo za starše, za častito, za prečastitega gospoda in za vse, ker ljubi Jezus nas bo uslišal, za kar ga bomo prosile. Nato je vendar prišel tisti čas, da smo prejele prvokrat Jezusa. Po vsem opravilu smo bile pogoščene v lepo okrašeni sobi. Z nami so jedli tudi prečastiti gospod. Potem smo igrale tudi eno lepo igrico o Jezusčku. Ta dan mi bo ostal vse življenje v najlepšem spominu.

Marinka Paradiž, učenka I. razr., Kočevje.

Slovesnost mojega prvega sv. obhajila.

Bil sem tedaj majhen, čisto majhen, sivo obleko sem nosil, v drobnih ročicah sem stiskal lepo okrašeno svečo. Klečali smo v prezbiteriju in s tresočim glasom molili obhajilne mo-

litve. Napočil je svečani trenutek; zvončki so zapeli s svojim srebrnim glasom ter nas povabili k mizi Gospodovi. S prižganimi svečami smo pristopili k Njegovi belo pogrjnjeni mizi. In Gospod je vstopil v naša drobna srčeca, vsa nedolžna, jih poživil in osvežil.

Po sv. obhajilu smo klečali mirno, pogled nam je bil uprt v tabernakelj in ličeca so nam žarela v tihi, nedoumljivi sreči. Jeza Maks, »Lučkar«, Sp. Hajdina, p. Ptuj.

Častiti pater Krizostom!

Med spomini, ki so se mi najgloblje začrtali v dušo, je pač spomin na dan prvega svetega obhajila. Kako bi mogla kdaj pozabiti ta lepi dan!

Bilo je v lepem majniškem jutru. Solnce je s svojimi žarki pozlatilo vrhove gora, da so zablesteli kot bele poročne obleke. Truma belooblečenih deklic, prvoobhajank, se je zbrala pred cerkvijo. Tudi jaz sem bila med njimi. Kako presrečno smo se veselile, saj se je bližal trenutek, ki nas bo prvikrat združil s Kraljem nebes in zemlje. V veselju in hrepenenju so trepetala mlada srčeca, na glavah so nam blesteli zeleni venčki in kot mlade nevestice smo se bližale obhajilni mizi. Pozvonilo je, par minut pozneje smo že imele v svojih srcih Njega, ki je naše vse.

Kdo bi pač mogel izraziti srečo, ki nas je navdajala. To nebeško sladkost ve le tisti, kdor vredno in z ljubeznijo prejme Jezusa v svoje srce. Po sv. maši smo odšle z gospodom katehetom na izlet. Vso pot smo govorile le o Jezusu, ki je prebival v naših srcih. To je pač res za vse najlepši dan življenja; hitro je minil, toda spomin nanj me bo spremljal v življenje in smrt.

V ljubezni Jezusa in Marije Vas prijazno pozdravlja

Katrcia Tifengraber, uč. I. a m. r., Lichtenhurn, Lj.

Častiti gospod pater!

Dan prvega sv. obhajila! Deklice hite v belih oblekah, kot angeli na perotih, v šolo. Ko so vse zbrane, gredo v procesiji v Marijino cerkev. Iz njih oči seva nedolžnost, njihova srca so polna svetega veselja. Ko pridejo v cerkev, zadonijo orgle. Z glasovi mogočnih orgel se združijo nežni otroški glasovi: »Jezus hoče v srce priti! ...« Malokatero oko ostane pri pogledu na te angele suho. To je pač prizor za nebesa. O, kaj šele, ko po prejemu svetega obhajila, stopajo s sklenjenimi rokami nazaj na prostore. Kako se pogovarjajo v svoji

preprostosti z božjim Ljubljencem. Angel varuh se raduje, ko opazuje svojega varovanca, katerega je tako daleč pripeljal. Prvoobhajancem želim, da bi v njih srcih nikdar ne otemnel spomin na prvo sveto obhajilo.

V imenu vseh naročnic naše »Lučke« Vas najlepše pozdravlja

Friedrich Margareta in z njo V. razr. šolskih sester v Celju.

Skupina navdušenih ljubljanskih »Lučkarjev« na Magdalenski gori.

Prečastiti g. pater!

Res, najlepši dan v celem življenju je dan prvega sv. obhajila. Presrečen je tisti trenotek, ko pride sam Jezus, ki je Kralj nebes in zemlje, v naše srce. Kako lepo smo se pripravljali tiste dni pred prvim sv. obhajilom! Pri prvem sv. obhajilu smo bili dne 1. junija t. l. Z nami so bili tudi odrasli, ki so obhajali 10-, 25-, 50-, 60-, 70- in 80letnico. Tega dne se bom vedno spominjala do zadnje ure. In potem smemo upati, da nas bo Jezus, ki je kralj nebes in zemlje, vzel v sv. nebesa. In tam bomo peli Njemu na čast lepe angelske pesmi.

Srčno Vas pozdravlja hvaležna

Lizika Černe, Ješenca.

Dne 7. junija so imeli v Kovorju dečki in deklince prvo sv. obhajilo. Že dolgo so se veselili otroci na najboljši dan življenja.

Farni zvonovi so milo zapeli. Pred cerkvijo so se zbrali ljudje, da bi videli prvoobhajance. Bili so ovenčani s cveticami.

Na koru so zadonele orgle. Prvoobhajanci so pa stopali z gosp. župnikom v cerkev. Sedli so v sprednje klopi, ki so bile belo pregrnjene.

Gospod župnik je imel lep nagovor na otroke in na starše. Marsikatero oko se je orosilo. Tudi jaz sem se spomnila, kako je bilo lepo, ko sem pred enim letom sprejela Jezuščka v svoje srce.

Po govoru so pristopili prvoobhajanci k mizi Gospodovi. In njih nedolžna srčeca je obiskal prvikrat Jezus. Zato so bili srečni in veseli kot še nikdar v svojem življenju.

Bertoncelj Mira, učenka II. razr. v Kovorju.

Pogovor z Jezusom.

Prečastiti g. urednik (»Lučke z neba«)!

Najprej Vam moram povedati, da imam zelo rad »Lučko«. Ko sem v junijevi številki čital, naj popišemo, kako se pogovarjamo z Jezusom, sem takoj sklenil, da Vam to pišem. Včasih po šoli, sedaj v počitnicah, pa tudi drugače med dnevom grem v cerkev prav tja pred tabernakelj in se Jezusu lepo poklonim in pravim: Poglej, ljubi Jezus, prišel sem, da se s Teboj prav prijateljsko razgovorim. Ljubi Jezus, pomagaj mi, da Te bom vedno ljubil, prosim Te za mojega ata in mamo; daj jima tistih milosti, katerih najbolj potrebujeta.

Včasih mu pa ne vem kar nič povedati; ne vem kako je, kar brez besedi sem tam pred tabernakljem, tedaj pa vzdihnem kar takole: Ljubi Jezus, ki tukaj prebivaš in veš kako sem v zadregi, pomagaj mi, blagoslovi me, saj veš kako potrebujem Tvojega blagoslova. Ljubi Jezus, prišel bom zopet jutri, morda bom jutri bolj razpoložen in Ti bom lahko kaj več povedal, prosim Te še enkrat me blagoslovi.

Jožko Marijaneki, Škofja Loka.

Marija je pomagala.

Otroci! pišite mi, kako vam je Marija pomagala. Marija je vaša nad vse dobra Mati, njena priprošnja premore pri ljubem Jezusu vse. Marija vsakega rada usliši, posebno pa otroke. Morda se spominjate kakega dogodka iz vašega življenja ali pa iz življenja vaših dragih domačih, kako je Marija pokazala na čudežen način svojo moč. Vsa dobra pisma bomo priobčili; že danes jih priobčujemo nekaj. — Nagrada je: lep kip Matere božje. Nagrado bo določil žreb. Žrebali bomo 15. novembra.

Urednik.

Častiti g. p. Krizostom!

Čitala sem v »Lučki«, da Vam smemo poslati doživljaj iz svojega življenja o Marijini pomoči. Tudi jaz Vam pošiljam svojega:

Ko sem imela 6 let, sem bila hudo bolna. Več tednov sem ležala brez moči v nogah. Mama je začela z mojima bratcema opravljati devetdnevnicu na čast Mariji pomagaj. Pred Marijinim kipom je prižgala lučko ter obljubila, da gre cela družina na Brezje, ko se pozdravim.

Nesla me je k večim zdravnikom in vsak je zapisal kako mazilo, pa ni nič pomagalo. Dva dni pred končano devetdnevnicu sem že stala na nogah. V par tednih smo šli na Brezje in šla sem iz Otoč peš. Nesla sem Mariji skromno darilce in srce, polno hvaležnosti in ljubezni.

Pozdravlja in roko poljublja Vam

Bronislava Trhljan, Ljubljana, Rimska c. 23.

Skupina sestic sv. Klare iz Maribora.

Vse sestrice so vnete naročnice »Lučke« in zelo vestno izpolnjujejo »Jezusove dneve«.

Prečastiti pater g. Krizostom!

Leta 1929. sem bila v bolnici radi težke operacije na vratu. Noben zdravnik mi ni mogel nič pomagati. Deset dni nisem mogla zaužiti nobene hrane in tudi spati nisem mogla od pregroznih bolečin. Usta se mi niso nič več odprla, skozi zobe so mi vlivali vodo. Nato so me peljali v bolnico; morala bi drugi dan prestati operacijo. Takoj tisti večer me je stara mama obljubila na Brezje ter je tudi cel večer molila zame,

da bi me Marija rešila težke bolezni. Opolnoči so nenadoma minile vse bolečine. Bolniška sestra Edita, ki mi je stregla, še je čudila temu in še bolj so se pa čudili zdravniki zjutraj!

Lansko jesen mi je pa Marija zopet na drug način skazala veliko milost. Jaz sem revna in tudi sirota brez staršev. A imam teto, ki skrbi zame. Dala me je v šolo, kar bi po zdravnikovem nasvetu ne bi smela, ker sem tako slabega zdravja. Šla sem na Brezje ter sem prosila Marijo, naj me usliši in izkaže milost, da bi se lažje učila, ker prenaporno učenje bi mi spodkopalo mlado življenje. In res, učila sem se brez vsakega truda, dasiravno sem preskočila prvi razred. Dosegla sem lep uspeh pri učenju. Da bi mi le Marija vedno stala ob strani v mojo dušno in telesno korist!

Najlepši pozdrav

Štupica Mihaela, učenka II. b r. dekl. mešč. šole v Šiški.

Častiti g. urednik!

Tudi jaz si dovoljujem Vas nadlegovati.

Leta 1926. sem hudo obolel na davici. Vsak dan je prišel k meni zdravnik in me preiskal. Trikrat mi je dal injekcije, pa še ni nič pomagalo. Peto noč bi bila skoraj ugasnila lučka mojega mladega življenja. Moja mamica je to takoj opazila. Padla je pred Marijino podobo, ki visi na steni in začela hudo jokati. V tej veliki stiski je začela Marijo prositi pomoči. Obljubila ji je, če bom ozdravel, da bo na vso moč delala na to, da bi postal duhovnik. V tej veliki žalosti je zaspala. Ko se zjutraj zbudi, je opazila, da se mi je bolezen čez noč obrnila na boljše. A bila je prepričana, da je Marija pomagala.

Roth Daniel, učenec IV. razr. II. deške šole, Maribor.

Častiti g. pater Krizostom!

V začetku marca sem spoznala »Lučko z neba«, seveda po gosp. katehetu. Res, to je prava lučka, ki nam bo svetila in nam prisvetila k večni luči, k Jezusu.

V Jezusove dneve pa vsak večer napišem križec ali ničlo, seveda po vesti. Tudi Jezusa večkrat obiščem, če mi je mogoče, ko grem iz šole ali v šolo.

Srčno Vas pozdravlja

Marija Kapus, III. a razred, Vrnsko pri Celju.

Septembrska številka »Lučke« se je radi pričetka šole nekoliko zakasnila. Od oktobra dalje bomo gledali, da boste imeli »Lučko« vsi že pred prvim dnem v mesecu v rokah; to pa zlasti radi »Jezusovih dni«, da jih boste mogli že v začetku natančno izpolniti. — U p r a v a.